

VERONIKA.

Anyám,
édes anyám, de boldog vagy, szegény,
hogy ifjan haltál! Apám szegyenét
nem kell megérned!

PRÉPOST.
VERONIKA.

Csillapulj.
Soha,
míg eszemet bírom. — Bírom-e még?
Vagy csak hagymáz ez? Tébolyult agyam
rémlátomása?

PRÉPOST.

Tudtam én, a bűn
elásott hulla, földből is kibúznak.
Bocsáss meg, lányom.
*Térdre ereszkedik Veronika előtt Veronika
lassan melléje térdel.*

VERONIKA.

Bocsáss meg nekünk,
irgalmas Isten! Bocsáss meg nekik...
S ha ránk bírsz nézni még, ha nem utálsz
az öklendésig, vedd el nyomorult
életemet — áldozatul — apámért —

HANGOK *nagyon távol.*

Hahó! — Hahó! —

VERONIKA.

A hajtókért, Uram —
és érte is, akit hajtanak — érte,
szegény gyilkosan ártatlan vadért.

Függöny.

(Folytatjuk)

JÓFEJŰ ZOLTÁN VERSEI

eljövendő

*majd jó egy tavasz mely virág is
gyümölcs is és nem hull nem rothad*

*örök örömben él a test és
nem ismer hiányzó dolgokat
a beteljesült vágy már nem űz
elérhetetlen álmot örvend
a valóság dicséretében*

*s nem marad emésztett salak a
kielégültség gyönyöréből*

elhagyó

*rajtad minden öreg este lett
a csönd félelme rád húzódott*

*úgy ülsz a hazug némaságban
mint álcázó télben a bokrok
nem birkózol már a múltással
az ifjúság harmatja se ízlik
elhagynak a nevető rózsák*

*úgy mint a frissen hantolt sirt is
elhagyják a hervadt holnapok*

maradandó

*most minden úgy múlik mintha nem
mintha már sohasem múlna el*

*a messzeséget eltakarja
az idő síma kezeivel
minden itt van közel, ami volt
ami lesz bezárt percben pillog
mint kinyílt ablakon a függöny*

*libeg az ismeretlen titok
ünneppé vetkőzik a halál*

csöndesedő

*takarj el már sóhajtozó csönd
támaszd rám tülekvő könyököd*

*bosszúd ejtsd ki tenyeredből míg
gótikus ujjaid görcsölöd
föhászkodj felettem mint esti
harangszó csüggedt parasztkon
élessz fel tetsz-némasággal*

*míg csorbult csontom ropogtatom
nyújtózkozó gyökereidben*